



Đông sang cùng nỗi lạnh thầm

ISSN: 2734-9195

09:30 03/12/2024

Đông lạnh giá, nhưng đừng để lòng người lạnh lẽo. Hãy để tình thương xua tan cái lạnh, xua tan bóng tối trong cuộc đời những phận người lạnh lẽo và trở thành ánh mặt trời giữa mùa đông lạnh thầm.

Đông sang, mang theo hơi thở lạnh lẽo, luồn qua khe cửa, không chỉ thấm da thịt mà còn len lỏi sâu vào khoảng lặng của lòng người.

Những ngày gió rét căm căm, khi người trẻ mãi cuốn mình trong chiếc áo dày, bận bịu công việc, thì đâu đó, những người già, lạnh lẽo trong góc khuất cuộc đời, đang chống chọi với cả giá rét bên ngoài lẫn sự cô đơn âm thầm bên trong.

Tôi thường bắt gặp những bóng dáng ấy trên phố đông: Bà cụ già gồng gánh thúng rau, bàn tay gầy guộc run rẩy chìa từng bó rau xanh nhỏ, mắt ngóng chờ người mua. Ông lão, chiếc áo cũ sờn vai không đủ che chắn trước cơn gió buốt, vẫn ngồi nơi vỉa hè, góc chợ, trông bán hết những tờ vé số để đổi bữa cơm qua ngày. Họ là những mảnh đời cô cút nhỏ bé giữa dòng chảy hối hả của xã hội, những người dường như đã bị thời gian quên lãng.



Ảnh sưu tầm

Mùa đông với người già không chỉ là cái lạnh của thời tiết, mà còn là cái lạnh của tuổi già, của sự thiếu vắng tình thương. Ở tuổi lẽ ra nên được nghỉ ngơi, họ vẫn phải gồng mình kiếm sống. Đôi bàn tay từng chăm bẵm, chặt chiu cho con cái nay trở nên yếu ớt, chẳng còn đủ sức níu chút hơi ấm từ cuộc đời.

Thương lắm! Điều làm người ta chạnh lòng hơn cả là nỗi cô đơn hằn sâu trong ánh mắt. Cái lạnh của sự trống trải trong tâm hồn đôi khi còn sắc hơn cả gió rét ngoài kia. Những căn nhà vắng lặng, những bữa cơm nguội lạnh, những tiếng thở dài không ai nghe thấy - đó là mùa đông thật sự trong cuộc đời họ.

Nhìn cảnh đời ấy, ta chợt giật mình nhận ra: Cuộc sống hiện đại khiến con người ta đôi khi quên mất những giá trị nhân văn đơn giản nhất. Ta bận rộn với chính mình mà quên rằng: Một chút quan tâm, một nụ cười, một hành động dễ thương, một bữa cơm đậm bạc, một chiếc chăn cũ, áo cũ hay đơn giản là ánh mắt ấm áp cũng đủ để trở thành ngọn lửa nhỏ, sưởi ấm những tâm hồn đang co ro và làm dịu đi phần nào giá buốt giữa cuộc đời lạnh lẽo.

Suy cho cùng, nhân văn chẳng phải điều lớn lao. Đó là cách ta nhận ra nhau trong dòng chảy vô tình của cuộc đời, là cách ta chọn yêu thương thấu hiểu những mảnh đời bất hạnh côi cút nhỏ bé. Đông lạnh giá, nhưng đừng để lòng người lạnh lẽo. Hãy để tình thương xua tan cái lạnh, xua tan bóng tối trong cuộc đời những phận người lặng lẽ và trở thành ánh mặt trời giữa mùa đông lạnh thẫm.

Cuối tháng 11/2024

Tác giả: **Nguyễn Phúc Bảo Huy**

Thôn 3, xã Hoà Tân, Huyện Krông Bông, tỉnh Đắk Lắk